

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ Ing. Š. H.**, bývajúceho v S., **2/ Ing. S. K.**, bývajúceho v T., **3/ Ing. J. H.**, bývajúcej v S., **4/ A. K.**, bývajúcej v T., v dovolacom konaní zastúpených JUDr. P. D., advokátom, so sídlom v B., proti žalovaným **1/ Ing. I. K.**, bývajúcemu v B., **2/ Ing. V. K.**, bývajúcej v B., v dovolacom konaní zastúpených JUDr. T. P., advokátom so sídlom v B., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 20 C 38/2002, o dovolaní žalobcov a žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. marca 2009 sp. zn. 12 Co 1/2009, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. marca 2009 sp. zn. 12 Co 1/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie žalovaných odmieta.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 22. apríla 2004 č.k. 20 C 38/2002-129 určil, že žalobcovia 1/ a 3/ a žalobcovia 2/ a 4/ sú ideálnymi podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti evidovanej Katastrálnym úradom, S., kat. územie R., na LV č. X., a to skladu súp. č. X., ktorý je postavený na parcele č. K., každý v jednej tretine. Žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobcom trovy konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovia 1/, 2/ uzavreli so žalovaným 1/ X. zmluvu o združení podnikateľov v zmysle § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Podľa článku I zmluvy účelom združenia malo byť spoločné vykonávanie podnikateľskej činnosti na využívanie nehnuteľnosti - skladovej haly nachádzajúcej sa v B., parc. K., pričom účastníci zmluvy sa zaviazali vyhľadať vhodného záujemcu na jej prenájom, resp. v termíne do 30 dní od uzavretia kúpnej zmluvy vypracovať spoločný prevádzkový zámer jej využitia. Žalobca 2/ sa zaviazal na úhradu kúpnej ceny

skladovej haly poskytnúť peňažnú hotovosť v sume 1 750 000,-- Sk v termínoch dohodnutých v kúpnej zmluve z X.. Táto suma bola predávajúcemu D.“ v súlade s obsahom kúpnej zmluvy, ktorú štátny podnik uzavrel len so žalovaným 1/ ako osobou, úspešne absolvujúcou výberové konanie, dňa X. riadne vyplatená (Ministerstvo pre správu a privatizáciu SR podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby udelilo 22.10.1997 štátnemu podniku súhlas k priamemu predaju nehnuteľnosti pre kupujúceho Ing. I. K.). Na základe vykonaného dokazovania a za pomoci výkladu jednotlivých na seba naviazujúcich článkov zmluvy o združení, dospel k záveru, že hoci v kúpnej zmluve na strane kupujúceho vystupoval len žalovaný 1/, nehnuteľnosť bola získaná pri výkone spoločnej činnosti členov zdrużenia. V zmysle zmluvy o združení bolo totiž úmyslom všetkých účastníkov zdrużenia nehnuteľnosť najskôr nadobudnúť a následne ju využívať formou prenájmu tretím osobám. Činnosť žalovaného 1/, pri ktorej uzavrel kúpnu zmluvu, považoval za činnosť smerujúcu k splneniu účelu zdrużenia. Nehnuteľnosť takto nadobudnutá sa podľa ustanovenia § 834 OZ stala podielovým spoluvlastníctvom všetkých troch účastníkov zdrużenia v rovnakých podieloch, bez ohľadu na to, že kúpnu zmluvu ako kupujúci uzavrel len žalovaný 1/. Žalobe žalobcov o určenie, že sú spolu so žalobkyňami 3/ a 4/ ideálnymi podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, každý v jednej tretine, preto vyhovel.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 25. marca 2009 sp. zn. 12 Co 1/2009 na odvolanie žalovaných potom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 22. októbra 2008 sp. zn. 4 Cdo 146/2007 jeho rozsudok z 19. apríla 2007 sp. zn. 12 Co 80/2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, rozsudok okresného súdu po doplnení dokazovania zmenil tak, že návrh žalobcov zamietol a rozhodol o trovách celého konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v intenciách uznesenia najvyššieho súdu zameral dokazovanie na objasnenie časovej postupnosti uzatvorenia zmluvy o združení a kúpnej zmluvy. Z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o združení v písomnej forme bola podpísaná a uzavretá neskôr, než kúpna zmluva. Pri uzavretí kúpnej zmluvy žalovaný 1/ nemohol teda jednat v mene zdrużenia a vyjadrovať vôľu ako člen zdrużenia. Nebolo možné preto dospieť k záveru, že nehnuteľnosť bola získaná pri výkone spoločnej činnosti účastníkov zdrużenia (§ 834 OZ). Navyše, zo skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo a z obsahu zmluvy o združení (jej čl. 2 a 3) vyvodil, že žalobca 2/ poskytol žalovanému 1/ peniaze na zakúpenie haly bez ich vloženia do zdrużenia a že účelom zdrużenia bolo spoločné vykonávanie podnikateľskej činnosti na využívanie skladovej haly. K možnosti vytvorenia zdrużenia na základe ústnej dohody uviedol, že hoci „členovia

zdzruzenia vstúpili do určitých jednaní“ a dopredu niektoré veci prejednali, nebol preukázaný vznik dohody, ktorá by mala obsahové náležitosti zmluvy o združení podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. V súvislosti s otázkou možnosti nadobudnúť nehnuteľnosť do spoluvlastníctva v zmysle § 834 OZ v procese likvidácie majetku štátneho podniku uviedol, že z právnej úpravy zákona č. 92/1991 Zb. a zákona č. 111/1990 Zb. nevyplýva, že by sa členovia zdruzenia nemohli stať podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti (skladovej haly) nadobudnutej v podmienkach privatizácie podľa zákona č. 92/1991 Zb., ak kúpnu zmluvu uzatváral len jeden člen zdruzenia. Predpokladom je, aby kupujúci prejavoval vôľu ako člen tohto zdruzenia. Keďže žalovaný 1/ uzatváral kúpnu zmluvu ako fyzická osoba (nie ako člen zdruzenia), nemohlo vzniknúť spoluvlastníctvo žalobcov k spornej nehnuteľnosti v zmysle § 834 OZ. Rozsudok okresného súdu preto podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1,2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali včas dovolanie žalobcovia a aj žalovaní (napadli len výrok o trovách konania).

Žalobcovia v dovolaní uviedli, že odvolací súd dospel k nesprávnemu záveru ohľadne časovej postupnosti uzavretia zmluvy o združení a kúpnej zmluvy, vec po právnej stránke nesprávne posúdil a že jeho rozhodnutie je v časti, v ktorej sa odvolací súd zaoberal možnosťou vytvorenia zdruzenia na základe ústnej dohody, pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. K antidatovaniu zmluvy o združení uviedli, že nemali k tomu žiaden dôvod a že ani po doplnení dokazovania nebolo ničím vyvrátené jej uzavretie v deň, zhodný s dátumom, ktorý bol v zmluve jednoznačne uvedený. V tomto smere vytýkali odvolaciemu súdu, že uveril výpovediam svedkov Ing. M. P. a M. P., hoci ide o blízkych príbuzných žalovaných (p. P. je dcéra a p. P. zať žalovaných) a hoci návrh na ich výsluch zástupkyňa žalovaných urobila až 22. apríla 2004 a čestné prehlásenia týchto svedkov pripojila do spisu až 30. augusta 2005 (v čestnom prehlásení sa svedkovia vyjadrujú predovšetkým k spoločnému rokovaniu z 11. novembra 2001). Poukázali na to, že v ich výpovediach sú viaceré rozpory. Podľa žalobcov najmä tvrdenia svedkyne P. ohľadne jej prítomnosti pri podpise zmluvy o združení niekedy v mesiaci február 1998, že poskytnutie peňazí žalovanému 1/ bolo myslené ako pôžička a že na zmluve dátumy neboli vypísané, vzhľadom na značný odstup času, znejú nevierohodne. Viaceré rozpory boli aj v samotných výpovediach žalovaných 1/ a 2/, ktoré rozpory odvolací súd nehodnotil a ani sa s nimi nevyporiadal.

V súvislosti s časovou postupnosťou uzavretia oboch zmlúv odvolací súd nesprávne hodnotil aj čl. 2 ods. 3 zmluvy o združení. Ak by totiž zmluva bola uzavretá vo februári 1998, ako to tvrdili žalovaní, nebol dôvod v nej uvádzať, že kúpna cena sa uhradí v termínoch dohodnutých v kúpnej zmluve, lebo v tom čase kúpna cena bola už uhradená na účet likvidátora. Odvolací súd hodnotil nesprávne aj čl. 3 zmluvy o združení, z obsahu ktorého vyvodil, že medzi žalobcom a žalovaným 1/ došlo k právnemu vzťahu blízkeho zmluvy o pôžičke, hoci o pôžičke „nikto nikdy z nich nehovoril“ a len žalovaný 1/ sa snažil účelovo takýto stav navodiť. Žalobcovia ďalej uviedli, že dovolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení naznačil potrebu skúmať aj otázku, či združenie nebolo vytvorené skôr na základe ústnej dohody. Namietali, že odvolací súd sa v tomto smere vecou nezaoberal a v dôvodoch rozhodnutia sa obmedzil len na konštatovanie, že aj keď „členovia združenia vstúpili do určitých jednaní“ a niektoré veci boli dopredu prejednané, nebolo dokazovaním preukázané, že by došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o združení pred uzavretím kúpnej zmluvy. Akým dokazovaním bolo vyvrátené to, že k uzatvoreniu zmluvy o združení v ústnej forme nedošlo, sa však odvolací súd nezmiňuje. Jeho záver je preto predčasný, nepresvedčivý a jeho rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné. Ďalej odvolaciemu súdu vytýkali, že neprihliadol na to, že proces nadobudnutia vlastníckeho práva bol zavŕšený až vkladom kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností, teda dňom 27. apríla 1998. Nič im preto nebránilo, aby združenie za účelom nadobudnutia nehnuteľnosti vytvorili aj po termíne X.. Napokon namietali, že žalobca 1/ sa z objektívnych dôvodov (zlé poveternostné podmienky) nemohol zúčastniť odvolacieho pojednávania, čo odvolaciemu súdu bolo známe. Odvolací súd tým, že doplnenie dokazovania vykonal v jeho neprítomnosti, neumožnil mu vyjadriť sa k novým dôkazom. Týmto postupom bol vylúčený z realizácie procesného práva, čím je daný aj ďalší dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Navrhli preto, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaní, ktorých dovolanie smerovalo len do trov konania uviedli, že odvolací súd nesprávne nepriznal náhradu trov pre prvú právnu zástupkyňu JUDr. E. K. a že nesprávne priznal JUDr. T. P. odmenu iba podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Navrhli preto rozhodnutie krajského súdu v tejto časti zmeniť tak, aby zaviazal žalobcov, okrem náhrady súdneho poplatku, zaplatiť náhradu trov zastupovania obom zástupcom v zmysle § 10 citovanej vyhlášky tak, ako bola náhrada uplatnená.

Žalovaní a ani žalobcovia sa k podaným dovolaniam protistrany nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolania podali účastníci konania, žalobcovia proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je dôvodné. Dovolanie žalovaných smerujúce proti výroku o trovách, sa stalo zrušením rozsudku odvolacieho súdu, bezpredmetným.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné, ak bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých svojich rozhodnutiach zaujal stanovisko, že aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia treba považovať za vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2008 sp. zn. 4 Cdo 25/2007). Medzi práva účastníka občianskeho súdneho konania na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí totiž nepochybne aj právo na spravodlivý proces. V podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov zaručuje toto právo článok 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ale aj Ústavného súdu

Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť, je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vyporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

V posudzovanej veci je podľa dovolacieho súdu práve takouto vadou konanie pred odvolacím súdom postihnuté.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Keďže uvedené zákonné ustanovenie pre konanie na odvolacom súde platí primerane (§ 211 O.s.p.), treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia aj rozhodnutia odvolacieho súdu, najmä vtedy, ak odvolací súd zmeňuje rozsudok súdu prvého stupňa po zopakovaní alebo doplnení dokazovania. V takomto prípade odvolací súd musí podať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých

ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

V danej veci sa odvolací súd zaoberal v intenciách uvedených v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu aj otázkou, či k vzniku združenia, ktorého cieľom bolo nadobudnutie vlastníctva skladovej haly v procese likvidácie majetku štátneho podniku, nedošlo skôr na základe ústnej dohody a teda, či žalovaný 1/ urobil právny úkon v pozícii kupujúceho, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, ako fyzická osoba alebo ako člen združenia. V dôvodoch rozhodnutia sa obmedzil len na konštatovanie, že hoci „členovia združenia vstúpili do určitých jednaní“ a dopredu niektoré veci prejednali, nebol preukázaný vznik dohody, ktorá by mala obsahové náležitosti zmluvy o združení podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd v odôvodnení rozsudku vôbec neuviedol, ktoré konkrétne obsahové náležitosti a podľa ktorého zákonného ustanovenia má zmluva o združení obsahovať, kto z účastníkov má povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a tieto preukazovať a či boli tvrdené, prípadne, či za konania vyšli najavo (súd je v zmysle § 132 O.s.p. povinný prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo). Vzhľadom na to, že medzi žalobcami 1/a 2/ a žalovaným 1/ nepochybne došlo k stretnutiam, ktoré sa týkali nadobudnutia spornej nehnuteľnosti pred dátumom uvedeným v písomnej zmluve o združení, odvolací súd mal v odôvodnení rozsudku uviesť, kedy k stretnutiam došlo, čo konkrétne bolo výsledkom týchto jednaní, z ktorých dôkazov pritom vychádzal a akými úvahami sa riadil. V odôvodnení chýbajú predovšetkým vysvetlenia, či predmetom jednaní (ne)bola dohoda o spoločnom ciele, ku ktorému sa strany spojili, či v nej (ne)vymedzili činnosť, ku ktorej sú strany povinné a či prípadne následnou činnosťou (ne)došlo k napĺňaniu tohto spoločného cieľa. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia teda neuviedol ani to, čo malo byť výsledkami vykonaného dokazovania presvedčivo zistené. Nevysvetlil, konkrétne ktoré obsahové náležitosti zmluvy o združení preukázané (ne)boli a teda, prečo (ne)podriadil zistený skutkový stav pod konkrétnu právnu normu.

Uvedené vysvetlenia v odôvodnení napadnutého rozsudku obsiahnuté nie sú, i keď boli potrebné. Dovolací súd preto súhlasí s dovolateľmi v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu treba považovať v tejto časti pre nedostatok dôvodov za nepreskúmateľné. Tento

nedostatok má za následok porušenie práva dovolateľov na spravodlivé súdne konanie a teda odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ide o vadu konania, ku ktorej dovolací súd musí vždy prihliadať (§ 242 ods. 1 O.s.p.) a pre ktorú musí napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu, včítane výroku o trovách, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

Keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zrušené, včítane výroku o trovách konania, stalo sa dovolanie žalovaných, smerujúce práve proti tomuto výroku rozsudku odvolacieho súdu, bezpredmetné. Najvyšší súd dovolanie žalovaných preto odmietol (§ 218 ods. 1 písm. e/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

Dovolací súd k dovolaniu žalobcov v časti, v ktorej namietajú nesprávne hodnotenie dôkazov odvolacím súdom a jeho nesprávny záver týkajúci sa časovej postupnosti uzatvorenia písomnej zmluvy o združení a kúpnej zmluvy poznamenáva, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Hodnotenie dôkazov a ani jeho výsledok (skutkové zistenie) zásadne nie je možné dovolaním úspešne napadnúť. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3, 4, 5 O.s.p.). Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy. Na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní (§ 243a ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Pre úplnosť dovolací súd považuje za potrebné dodať, že pokiaľ dovolatelia namietali odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré malo spočívať v tom, že odvolací súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu 1/, hoci sa objektívne nemohol zúčastniť pojednávania (zlé poveternostné podmienky), ide o námietku nedôvodnú. Právny zástupca žalobcov, ktorý

bol na odvolacom pojednávaní prítomný, podľa obsahu zápisnice z pojednávania z 25. marca 2009 uviedol len to, že „žalobca 1/ mu telefonoval, že má nejaké problémy“. Nepožiadal však o odročenie pojednávania. Ak preto odvolací súd vec prejednal v neprítomnosti žalobcu 1/, nepostupoval v rozpore s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. a teda neodňal žalobcovi 1/ možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová